

Sázava 4. - 7. května 2018

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Vlád'a, Míla a Ema, Prcek, Honza A., Gába a Jenda, Pavel a Helča s Pájou, Kája, Helča ml., Millie, Pavlína, Pína, Maré a Marta, Tereza, Jirka, Robert, Kačka, Ivana s Vojtou, Tomáš, Pét'a J., Jana N., Honza a Alena J. s Honzíkem; Ondra a Veronika S.

Pátek 4. května 2018 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Mohlo to působit dojmem, že jsme si to předtím domluvili, ale ve skutečnosti to byla jen shoda okolností, když jsme na první vodácký podnik nové sezóny, jímž je již od roku 1995 Jarní Sázava, dorazili téměř ve stejný okamžik. Tedy s mírnou nadsázkou. Ale i tak většina z nás přijela kolem sedmé hodiny, takže jsme pomalu nevěděli, s kým se přivítat dřív. *Ahoj, ahoj, čau, čau, safra, komu jsem ještě nepodal ruku a koho jsem neolíbal?*

V poloprázdném kempu, kde jsme si postupně vystavěli kruh (šišoid) našich stanů, se tak sešli Vilda se Štěpánem, Vlád'a (který ale ještě v noci odjel domů), Míla a Ema, Prcek, Honza A., Gába a Jenda, Pavel a Helča s Pájou, Pína, Maré a Marta, Tereza, Robert, Tomáš, Pét'a, Jana, Kája, Helča ml., Millie, Pavlína, Honza a Alena s Honzíkem, Ondra a Veronika.

Mezitím jsme si rozložili stolky a sedačky a z bistrobusu si donesli první pivka na svlažení. Důvod byl nasnadě. Krásné slunečné letní počasí a neméně příznivá předpověď, jež slibovaly, že „klepat kosu“ bychom tentokrát rozhodně neměli. V podvečer začalo sice lehce foukat, ale žádný uragán to rozhodně nebyl. To kachny, které kromě svého všudypřítomného káchání, jímž nevědomky dělaly promo na zítřejší oběd, kolem nás prováděly nálety takovou rychlostí, že nám to čechrало vlasy více než tento vánek.

Okomentovali jsme ještě manévr řidiče, který v asi v pětimetrové mezeře mezi auty parkoval „hodně na jistotu“. Tedy pak z vozu vystoupila Jana, takže jsme hned pochvalně glosovali to, jak prozíravě zastavila, tak aby pozdějším popojetím udělala místo pro Helču ml., jež v tu chvíli s Millie, Pavlínou a Kájou byla ještě na cestě.

Protože květen letos překvapivě začal již květnu, v bistrobusu bohužel ještě neměli na prodej dříví. Stejně jsme ale na dnešní večer měli v plánu si trochu zahulákat V Náklí, a tak jsme se do hospůdky před desátou hodinou přesunuli. Vypnuli jsme televizi, která konkurovala hudbě strhujícím hokejovým dramatem mezi velmocemi tohoto sportu Německem a Dánskem. A pak nám již začal hrát Š.M.A.K. (Maré, Pavel, Vlád'a a Honza A.) s Pét'ou. Chvilku to trvalo, ale brzy již začala bujará veselice podporovaná lesem zelených a polem rumů.

Vrcholem večera se stalo překvápko pro Pavla a Helču, když jim ostatní přichystali oslavu porcelánové svatby, neboť 15. května uplyne přesně 20 let od jejich svatby. Hudebníci zahráli svatební song a „potomečci“ dodali svatební dort. Proběhl tanec, panáky, svatební hra „jak se znáte“, při níž díky vypitým panákům už ani moc nevěděli, jak a pro co hlasují. Ale o to nešlo.

A pak se pokračovalo dál s hraním, zpěvem a zábavou až asi do půl třetí...

Sobota 5. května 2018 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Letní počasí nás nadále těšilo svojí přítomností, což znamenalo, že nás sluníčko nenechalo moc vyspávat a vyhnalo ze stanů relativně brzy.

Dopoledne přijeli ještě Jirka a Ivana s Vojtou, a pak již se vydali Pavel s Helčou a Štěpán s Vildou auty do Poříčí, aby sem zavezli tři naše kánoe. Kvůli uzavírce u Babic jeli přes Benešov, což časově vyšlo nastejno, jenže viděli, že nazpět to touto cestou nepůjde, protože by je čekalo asi půlhodinové poskakování po asi pětakilometrovém úseku zacpané

Benešovské, takže by se nestihli včas vrátit do Týnce. Po složení lodí na plácku na levém břehu za mostem se tedy vrátili po příšerných vytlučeních silnicích asi tak 32. až 48. kategorie.

V Poříčí zůstal Pavel a převzal zde již kolem jedenácté od Martina Sopra ze Sázava-tour tučet zapůjčených červených plastovek. V poledne pak vlakem přijely posádky, které se po nezbytné přípravě, skupinovém fotu a již tradičním odemknutí řeky nalodily a vydaly se na plavbu v tomto složení: Vilda – Štěpán, Míla – Ema, Honza A. – Jana, Jenda – Gába, Pavel – Pája, Kája – Millie, Helča ml. – Pavlína, Maré – Marta, Prcek – Tereza, Jirka – Robert, Ivana – Vojta, Tomáš – Pěťa, Honza – Alena – Honzík a singlující Helča a Pína.

Vody v řece bylo na rozdíl od loňska prachmálo, takže se v tomto úseku Sázava vlekla ještě líněji než obvykle a nezbylo než trochu kvrdlat pádlem ve vodě, abychom se pohybovali vpřed. Dnešní trasa však měřila necelých 11 kilometrů, takže nás to nemuselo nijak zvlášť znepokojovat.

Brzy jsme dopluli k prvnímu dnešnímu jezu, jímž bylo **Městečko**. Jez byl bohužel uzavřený, protože probíhala jeho kompletní přestavba, takže jsme loď nedlouze přenesli po levém břehu a mohli se přitom alespoň těšit na to, že zde za rok budeme moci sklouznout novou šlajsnou. Tedy za předpokladu, že soudruzi někde při projektování či stavbě neudělali chybu. Pokračovali jsme dál rozdělení do několika menších skupinek a po kilometru a půl dorazili ke druhému jezu, který Sázavu přehrazoval v **Nespekách**, což pro nás bylo znamením, že oběd je již doslova za rohem.

Jez jsme překonali stažením kánoí přes zavřenou šlajsnu a pak již jen objeli ostrov mezi náhonem a hlavním, zde dosti suchým, ramenem řeky, vytáhli loď na travnatou pravobřežní loučku a hned spěchali do Staré hospody. Zahrádka byla obsazena kolaři a místními strejci, takže jsme se usadili uvnitř, kde byl příjemný chládek. A netrvalo dlouho a již jsme mohli svažít svá žíznivá hrdla pěnivým mokem a záhy začít vyplňovat žaludeční dutinu kachničkou s variací knedlíků a zelím, blbouny, steakem, smaženým květákem (jedna porce byla tvořena snad celou hlavou) a dalšími dobrotami.

Na závěr nám ještě Vilda předvedl svůj proslavený, byť četností již dosti devalvovaný a okoukaný kousek zvaný „ztráta peněženky“. Po delším hledání se nakonec našla na židli, na níž Vilda seděl. *K neuvěření!* Ale bylo to jen takové entrée k jeho několikanásobnému ochotnickému vystoupení, což jsme ale v tu chvíli ještě netušili.

Chvíli jsme poleželi na loučce u lodí, než přišli všichni z hospody, a pak opět usedli do svých plavidel. Drobná změna nastala ve složení posádek, když Pavlína pokračovala s Kájou a Millie s Helčou ml.

S plnými pupíky se nám moc nechtělo pádlovat, a tak jsme přivítali, že zrovna zde Sázava začala alespoň na chvíli trochu téci, takže jsme se nechali unášet. Netrvalo to však dlouho a brzy jsme se opět ocitli na několik kilometrů dlouhém voleji. Zde se naše flotila nadobro roztrhala na několik menších skupin.

Honza A. s Janou zastavili na pravém břehu, kde reklamní poutač lákal k návštěvě nedaleké místní farmářské prodejny a koupí domácích sýrů. Jenže měli zavřeno, navíc při návratu k lodi zjistili, že se s ní chystá odjet partička krav, které se předtím poklidně pásly na blízké louce. Naštěstí je zdrželo to, že se nemohly shodnout na tom, která bude sedět vzadu a která na háčku. Hotový Madagaskar po česku! Chyběli jen tučňáci.

Volej před Zbořeným Kostelcem byl předlouhý, hlavně pak pro Tomáše s Pěťou, kteří si chtěli prohodit pozice, ale nějak jim to nevyšlo, když Tomášova „vana“ si neporozuměla s gravitačním zákonem, a tak si místa vyměnili leda tak s kapry. Sázava zde byla zrovna široká a hluboká, takže pak dlouho plavali vedle lodí, až se doplácali k poslednímu jezu, jímž byly **Brodce**. Ten jsme postupně v pohodě splouvali po dřevěné šupně vybavené „splachovadlem“. Zaplavaly si také Helča ml. s Millie, které při vodní válce cvakl Kája.

Do Týnce jsme připlouvali postupně mezi pátou a sedmou hodinou. Takový časový rozdíl se dokázal vytvořit na sedmi kilometrech, pravda převážně voleje!

V kempu již na nás čekaly Věra s Natálkou, jež dorazily vlakem. Později přijela ještě Kačka. Míla rozfutoval gril a brzy jsme si tak již mohli začít pochutnávat na masíčku, buřtech, klobáskách či sýrech. *Mňam, mňam, mlask, mlask.*

Poté jsme ještě zažehli ohýnek, díky Ondrovi a Veronice, kteří se přes den postarali o dříví. Mezitím Vilda ztratil klíče od auta, což všechny nechalo ve stavu naprostého klidu. *Nuda! Vždyť se brzy najdou.* A našly, když jako nejlepší houbařka a minohledačka se ukázala Ema. Povídali jsme a popíjeli. Ani nehrála hudba a nějaký motorkář tábořící nedaleko si přišel ztěžovat, že jsme moc hluční. *Byl to vůbec motorkář? Hmmm!*

Zábavnější byl týpek z jiné partičky, který se přišel půjčit fixu s tím, že chtějí pomalovat jejich zdundrovaného kamaráda. To by nebyl Kája, aby o něco později nebyl pomalovaný i Jenda!

Neděle 6. května 2018 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Ráno odjeli domů Alena a Honza s Honzíkem, později je následovali ještě Ondra s Veronikou.

Ostatní se po snídani nachystali a v 11 hodin položili nedočkavě kánoe na hladinu na Sázavy. Oproti včerejšku došlo k několika změnám ve složení posádek: místo Prcka v lodi s Terezkou zaujala její sestra Kačka, uvolněnou kánoi po Mílovi s Emou obsadil právě Prcek s Janou, volné plavidlo po Aleně s Honzou pak singloval Pěťa, sami dnes ve svých kocábkách zbyli Tomáš a Honza A.

Nádherné počasí se nás drželo, vody v řece ale bylo fakt málo, jen prachbídných 5,5 m³. A to jsme vůbec mohli být rádi, že je úsek mezi Týncem a Pikovicemi ještě sjízdny. V tom divném suchoroce 2018 jsme totiž byli asi jedněmi z posledních, kteří si ho vůbec mohli sjet, protože voda klesala v dalších týdnech pořád dolů a dolů.

Proto i úvodní jez v Týnci byl zcela nesjízdny, takže jsme lodě stáhli zavřenou šlajsnou. V kamenitém asi sto metrů dlouhém korytě pod jezem jsme pak různě viseli na balvanech a směšnými pohyby se z nich snažili sklouznout. Nebo se jako Maré s Martou cvakli.

I na dalším jezu, jímž byly **Podělusy**, jsme měli smolíka. Důvodem tentokrát byla jeho rekonstrukce. Věděli jsme o ní a také jsme věděli, že přenášečí trasa bude krutodlouhá, nějakých dvě stě či tři sta metrů! Najednou se nám ale zjevil dar z nebes v podobě týpka se čtyřkolkou s přívěsem na 5 až 6 lodí, který je zde kyvadlově převážel za dvacku za kousek. *Jupííí, čerte, to jsme potřebovali! To se cení, tohleto.*

A piglovali jsme dál. Na **Brejlově** jsme kánoe shodili zavřenou šlajsnou, a tak první sjízdny jez byl až **Kaňov**, který jsme spluli s velkým ducnutím ze schodu propusti. A pak již jsme všemožně kličkovali, vlevo, vpravo, vlevo, vpravo, a často hledali spíše než průjezd mezi kameny ty, které bude možné přejet či přehopsat snadněji než ty ostatní.

Bob mezitím běžel zpátky k bufetu u Kaňova, kde si předtím zapomněl igelitku s doklady, později se ještě s Jirkou cvakli, přičemž jim uplavalo pádlo. Taky měl svůj den.

Peřeje byly našťestí sjízdny, i když jsme často hoblovali šutráky a byli vděční za to, že krom nás na řece nebylo moc dalších vodáků, protože bychom se jinak do úzkých průjezdů mezi balvany těžko vešli.

Šlajsnou jsme projeli **Krhanice**, **Pěnkavu** i **Lesní jez**, kde po dvou letech byla zprovozněna nová šlajsníčka. *Pěkná, moc pěkná.*

Peřeje před Kamenným Přívozem byly hodně suché, a tak zde několik lodí uvízlo a posádky je musely složitě vyprostit. Přitom se práskli Ivana s Vojtou a kdosi pomohl do vody i Pěťovi.

Na oběd jsme zastavili v Kameňáku na pravém břehu, kde jsme tentokrát zavítali do restaurace U Horů situované hned u řeky. Zde jsme si pochutnali na výpečkách, guláši s bramboráčky, řízku, grilovaných křidélkách, smažené nivě a jiných dobrotách. Jen Vildovi se zastesklo po Vemenáčovi, a tak si zašel na guláš tam.

Kolem půl čtvrté jsme opět vypluli, postupně v několika skupinách. Jez v Kameňáku dělal čest svému jménu, byl kurňa kamenitý, stejně jako peřej pod ním. Obojí jsme ale zvládli se ctí.

Poslední jez Žampach jsme pak překonali stažením lodí zavřenou šlajsnou. Následovaly příjemné mírné peřejky v kaňonu pod Medníkem, jež nás houpaly téměř celých 6 kilometrů až do Pikovic. Vody zde již bylo celkem dost, takže jsme si to užili více než úsek nad Kamenným Přívozem. Ale i zde došlo na cvaknutí, jehož aktérkami se staly Helča ml. s Millie. Uplavalo jim přitom pivko k plastové lahvi, za nímž pak jen zoufale volaly: „Wilsons, vrať se!“

Do Pikovického kempu jsme připlouvali v malých skupinkách mezi půl šestou a čtvrt na sedm. Vrátili jsme zde vypůjčené kánoe, které Martin S. dovezl spolu s našimi a také s Pavlem a Pájou zpět do Týnce. Ostatní cestovali vlakem, což proběhlo vcelku bez potíží. Jen Vilda ztratil peněženku, což zjistil až po vystoupení z vagónu. Vlak naštěstí nějakou dobu v Týnci čekal, takže Štěpán, Helča a Maré rychle zaběhli zpět a našli ji.

Hele, Vildo, to už ale fakt není vtípné.

Ještě večer odjeli domů Jirka a Bob, Ivana a Vojta, Pína a Natálka, Jana, Gába, Jenda a Pavlína, takže nás zbyla jen necelá dvacítká. Opět se grilovalo, dnes hlavně buřty, ale i losos, a protože byl bistrobus zavřený, přesunula se většina z nás na zahrádku Náklí, kde kluci hráli, zpívalo se i s partou motorkářů z Jeseníků, povídalo a popíjelo. V deset ale zavřeli, tak jsme si nechali natočit pivko do PETek a vrátili se k ohni...

Pondělí 7. května 2018 (odjezd z Týnce nad Sázavou): I poslední den nás probudilo sluníčko ohlašující krásné počasí. My už ale jen posnídali a za povídání průběžně sbalili a během dopoledne postupně odjeli domů. Jo, mimochodem, Vilda ztratil peněženku. A zase se našla...